

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἄνθρωποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 4 • Ἰούνιος - Αὐγουστος 2014

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

● **Κείμενο Α΄:** «Ἡ εὐσπλαγχνία νὰ βαραίνει πάντοτε στὴν ζυγαριά σου...»

Ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος Διδάσκαλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀσκήσεως

● **Κείμενο Β΄:** Ἡ Ἀγιότητα τῆς καθημερινότητας στὸν κόσμον

Ἐπέρβασις τῆς φιλαντίας: Θυσιαστικὴ Ἀγάπη

● **Κείμενο Γ΄:** Χρυσοστομικὸς Ἄμβων - Περί Ἐλεημοσύνης

Ἡ δύναμις τοῦ «Κιβωτίου τῶν Φτωχῶν»

● **Κείμενο Δ΄:** Ἐλλειψη ὑπομονῆς καὶ ἐλπίδας

«Θεέ μου, πάρε με!»

● **Κείμενο Ε΄:** Ἡ δύναμις τῆς Πίστεως, τῶν Μυστηρίων καὶ τῆς Προσευχῆς

Ὁ δαιμονικὸς χαρακτήρας τῆς παθολογικῆς ἀγάπης

● **Κείμενο Σ΄:** Δύο ἔγγαμες γυναῖκες στὸν κόσμον ὑπερέβησαν στὴν ἀρετὴ τὸν Μέγα Μακάριο!

Ὁ Θεὸς χαρίζει τὸ Πνεῦμα καὶ τὸ Ἐλεὸς Του σὲ ὅσους ἔχουν καλὴ προαίρεση

● **Κείμενο Ζ΄:** Σημασία καὶ χρῆση - Σύμβολα καὶ Ζωὴ
Τὸ ἀγνὸ κερὶ

Ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος Διδάσκαλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀσκήσεως*

**«Ἡ εὐσπλαγχνία νὰ βαραίνει πάντοτε
στὴν ζυγαριά σου...»**

Δεῦτε, εὐλογημένοι Χριστιανοί!...

Ἄς ἀποδεχθοῦμε ἀσπασίως, μὲ πίστι καὶ εὐλάβεια, τὴν προφητικὴ πρόσκλησι: «Δεῦτε καὶ ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου»!¹

Ἄς ἀνέλθουμε στὸ «δασὺ καὶ κατάσκιον ὄρος»² τῆς Θεομήτορος μὲ τὴν πράξι, δηλαδή μὲ τὴν ὀρθόδοξη ἄσκησι.

Καὶ ἐὰν ἡ ἄσκησις μας εἶναι γνήσια, τότε θὰ ἀξιωθοῦμε νὰ θεωρήσουμε καὶ νὰ μεγαλύνουμε τὰ καινὰ καὶ παράδοξα τῆς Θεοτόκου.

Στὴν Πάναγνο Κόρη ἐκαινοτομήθησαν τὰ καινότερα. Στὴν Θεογεννήτρια Μαριάμ εἶναι «καινὰ τὰ κατ' Αὐτὴν ἅπαντα»³: ἐκυφόρησε ἀδιαφθόρως τὸν Σωτῆρα μας· ἐφάνη Μήτηρ ἀπείρανδρος· ἐδάνεισε σάρκα στὸν ἀνευδρὴ Δημιουργό· ἐγίνε δοχεῖο τοῦ ἀστέκτου καὶ χωρίου τοῦ ἀπείρου καὶ ἀχωρήτου Λόγου· καὶ τέλος, τὸ ἄχραντο Σῶμα Της διεφυλάχθη ἀδιάφθορο καὶ ἀνεστήθη καὶ ἀνελήφθη καὶ μετέστη καὶ ἐδοξάσθη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της!...

Ὅλα ὅσα ἀφοροῦν τὴν Ἀχραντο Μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὄντως καινὰ καὶ παράδοξα καὶ προκαλοῦν δέος καὶ ἔκπληξι καὶ θεωρία.

Ἰδίως μετὰ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Υἱοῦ Τῆς, ἡ Κυρία Θεοτόκος συνέχισε νὰ βιώνῃ τὸ ἐπίσης καινὸν καὶ παράδοξον τῆς **Ἀσκήσεως** ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν **Ἀγάπην**.

Ἡ Θεομήτωρ, «διὰ τὰ μεγαλεῖα, ὅπου ἐχάρισεν εἰς Αὐτὴν ὁ Θεός, ἐσυνερίζετο τρόπον τινὰ καὶ ἐφιλοτιμεῖτο νὰ ἀγωνίζεται καὶ Αὐτὴ μὲ νηστείας, μὲ προσευχάς, μὲ γονυκλισίας, καὶ μὲ κάθε εἶδους ἄσκησιν» «καὶ ταῖς ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός εὐχαῖς ὁμοῦ καὶ σπουδαῖς»⁴.

Ἔτσι, ἡ Ὑπερευλογημένη μᾶς παρέδωσε τύπον καὶ μᾶς παιδαγωγεῖ ὡς ἀλάνθαστος Διδάσκαλος στὴν γνήσια **Ὁρθόδοξη Ἀσκησι**.

Ἡ Ἀσκησις, στὰ ὅρια τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, δὲν ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸν, οὔτε εἶναι αὐταξία· ἡ Ἀσκησις εἶναι μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου περιορίζεται σταδιακὰ ἡ φιλαυτία μας μέχρις ἐξαλείψεως τῆς, ὥστε νὰ καταστοῦμε ἱκανοὶ νὰ ἀγαποῦμε· ἡ Ἀσκησις εἶναι μία ἡρώϊκὴ ἐξοδος ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ μία προσφορὰ θυσιαστικῆς ἀγάπης στὸν ἀδελφό μας.

Βλέπουμε, ὅτι ἡ Θεοτόκος, μὲ βαθεῖα συναίσθησι τῶν ὑπερφυῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς Αὐτὴν, ἐτήρησε στὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς Τῆς μίαν στάσι **εὐγνώμονος ἀσκήσεως**: ἔτσι, ἡ Ἀσκησις μᾶς ἀποκαλύπτεται ὡς θεῖα δωρεά, ἡ ὁποία προσφέρεται ἐν συνεχείᾳ στὸν ἀδελφό μας καὶ ὅλη τὴν Δημιουργία.

Αὐτὸ ἐρμηνεύει τὴν βαθεῖα ἀλήθεια, ὅτι τελικὰ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀσκησις, ἂν καὶ εἶναι ἓνας σταυρός, ὅμως γεννᾷει ζωὴ, χαρὰ καὶ ἐλευθερία.

* * *

Ἡ Ἀσκησις μας, ὅταν εἶναι γνησία, κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸ **ἔλεος**. **Κάθε** ἀσκητικὸς κόπος μας, ὁ ὁποῖος δὲν συνοδεύεται ἀπὸ **ἔλεος**, δηλαδὴ ἐλεήμονα καὶ εὐσπλαγχνὴ διάθεσι, εἶναι πράγματι μάταιος, ὅταν δὲν κερδίζεται ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα.

Οἱ Ἅγιοι εἶναι σαφέστατοι καὶ ἀπόλυτοι στὸ καίριο αὐτὸ θέμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς:

«Ἡ εὐσπλαγχνία νὰ βαραίνῃ πάντοτε στὴν ζυγαριά σου, ὡς τὴν στιγμὴ πού θὰ

αἰσθανθῆς ἐντός σου τὴν εὐσπλαγχνία πού ἔχει ὁ Θεός γιὰ τὸν κόσμο»⁵.

Ἄς μὴ λησμονῆται λοιπὸν ποτέ, ὅτι ἡ Ἀσκησις, ὡς διαρκὴς ἀγὼν κατὰ τῆς φιλαυτίας, τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καὶ τῆς αὐτο-εκτιμήσεως, χάριτι Θεοῦ, ἀποδεσμεύει καὶ ἀπελευθερώνει τὸν νοῦ μας ἀπὸ τὴν ἐφάμαρτη τυραννία τῶν παθῶν, τὸν ὀδηγεῖ στὴν ἐπανέυρεσι τῆς ἀπολεσθείσης ὠραιότητός του, στὸν φωτισμὸ καὶ τὴν θέωσι.

Στὴν ὑπερφυσικὴ αὐτὴ κατάστασι ἐπικρατεῖ στὴν καρδιά μας τὸ **Φῶς**: «ἐμβάπτεται γὰρ ὁ νοῦς ἐν τῷ φωτί Σου / καὶ λαμπρύνεται καὶ φῶς ἀποτελεῖται / ὅμοιον τῆς δόξης Σου»⁶· ἀλλὰ καὶ τὸ **ἔλεος**: «καῦσις καρδίας ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως, ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ὀρνέων, καὶ τῶν ζώων, καὶ τῶν δαιμόνων, καὶ ὑπὲρ παντός κτίσματος»⁷.

* * *

Τὸ Φῶς καὶ τὸ **ἔλεος**, ὦ Πανύμνητε Μητὲρ, ἄς ἐκχέωνται συνεχῶς στὴν ταπεινὴ μας ὑπαρξι, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τῆς Ἀσκήσεως, χάριν τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ.

Ἄς μὴ παύσουν νὰ ἐκχέωνται, διότι Σὺ εἶσαι «ταμίας καὶ φύλαξ ὅλων τῶν θησαυρῶν καὶ χαρισμάτων τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως Θεοῦ, ὄχι διὰ νὰ τὰ ἀπολαμβάνῃς μόνη Σου, ἀλλὰ διὰ νὰ μεταδίδῃς καὶ διαμοιράζῃς αὐτὰ εἰς ὅλα τὰ κτίσματα, νοητὰ καὶ αἰσθητὰ»⁸!...

† Μητροπολίτου

Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ († 2013)

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 339/Ἰούλιος-Αὐγουστος 2007, σελ. 57-58.

1) Ἦσ. β' 3. / 2) Πρβλ. Ἄββ. γ' 3. / 3) Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, PG τ. 97, στλ. 1084B/Λόγος ΙΓ', Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου (Β'). / 4) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Κήπος Χαρίτων, σελ. 217β, ὑποσημ., ἔκδ. γ', Βασιλείου Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1979 (μὲ ἀναφορὰ στὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ). / 5) Ἄββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου, Ἄπαντα τὰ εὐρεθέντα Ἀσκητικά, σελ. 151, Λόγος ΛΔ', Περὶ μετανοιῶν..., ἔκδ. Χ. Σπανοῦ, Ἀθήναι. / 6) Ὁσίου Συμεῶν Νέου Θεολόγου, Ἔργα, τ. Γ', σελ. 295, Ὑμνοὶ Θεῶν Ἐρώτων, ΛΘ', στχ. 61-63, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1990. / 7) Ἄββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 306, Λόγος ΠΑ', Περὶ διαφορᾶς ἀρετῶν... / 8) Πρβλ. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 217α.

**Ἡ Ἀγιότητα
τῆς καθημερινότητας
στὸν κόσμo**

**Υπέρβασις
τῆς φιλαυτίας:
Θυσιαστικὴ Ἀγάπη***

Αὐξάνονταν ὁλοένα κά-
θε Κυριακὴ πρωΐ οἱ ἐπαί-
τες στὰ σκαλιὰ τοῦ Ναοῦ.

Ἄλλος ἐπιδεικνύοντας τὰ
φάρμακά του, ἄλλος μὲ ἓνα
μωρὸ στὴν ἀγκαλιά, ἄλλος
ἐμφανῶς τοξικομανῆς...

Μιὰ κοπελιὰ ἀνέβαινε τὰ
σκαλιὰ.

«Νὰ χαρεῖς κοπέλα μου...
δὲν θέλω λεφτά, κάτι νὰ
φάω μόνο...». • Ὁ ἐπαίτης,
μεσήλικας, μὲ ροῦχα καὶ ἀξιο-
πρέπεια ξεφτισμένα.

Ἡ κοπέλα κοντοστάθηκε.
«Δυὸ λεπτά», τοῦ εἶπε καὶ
κατέβηκε τὰ σκαλιὰ. Πῆγε
μέχρι τὸν φούρνο στὴν γω-
νία. Πῆρε δύο τυρόπιτες κι
ἓνα καρβέλι ψωμί.

«Νὰ πάρει», τοῦ λέει ἐπι-
στρέφοντας. «Κάτι γιὰ τώ-
ρα καὶ τὸ ψωμί γιὰ μετὰ».

Τὴν σκηνὴ τὴν εἶδε ἓνας
τοξικομανῆς. Εἶπε νὰ δοκι-
μάσει κι αὐτὸς τὴν τύχη του.
«Ρὲ κοπέλα...», εἶπε μὲ
βλέμμα χαυνωμένο, «μήπως
σοῦ περισσεύει κάνα τσιγά-
ρο;».

Ἡ κοπελιὰ βάζει τὸ χέρι
στὴν τσέπη. Ξανά. «Δὲν κα-
πνίζω, ἀλλὰ πάρει νὰ ἀγο-
ράσεις».

«Δὲν θὰ μοῦ δώσει, ρὲ κο-
πέλα, ὁ περιπτεράς, εἴμα-
στε τσακωμένοι...».

Ἡ κοπελιὰ ἔκανε καὶ πάλι
στροφή. • Τὸ περίπτερο ἦ-
ταν ἓνα τετράγωνο παρα-
κάτω...

Στὸν γυρισμό, ἐκείνη ἡ
γριούλα ποὺ ἦταν καθισμέ-
νη στὰ σκαλιὰ τοῦ Ναοῦ ζή-
τησε τὸ φάρμακό της.

«Μήπως σοῦ βρίσκεται

στὸ σπίτι κάνα τέτοιο, κόρη
μου;», τῆς εἶπε δείχνοντάς
της τὸ ἄδειο κουτάκι. «Ὁχι
γιὰ τώρα, ὄχι γιὰ τώρα... μὴ
σὲ βάζω σὲ κόπο... τὴν ἄλλη
Κυριακὴ μοῦ τὸ φέρνεις».

Ἐν τούτοις, ἡ κοπελιὰ κί-
νησε καὶ πάλι. • Τρίτη φορά.
Χρειάστηκε νὰ πάρει ἀμάξι
γιὰ τὸ φαρμακεῖο ποὺ διη-
μέρευε. • Ἦταν τέσσερα τε-
τράγωνα παρακάτω -τὸ εἶχε
προσέξει καθὼς ἐρχόταν.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινε ἐν
τέλει στὸν Ναό, ὁ Ἱερέας κή-
ρυττε...

Ἐλεηνολογοῦσε ὅσους ἀρ-
γοῦν στὴν Θεία Λειτουργία
καὶ χάνουν τὸ Εὐαγγέλιο.

«Κι εἶναι καὶ τοῦ “Καλοῦ
Σαμαρείτη” σήμερα...», ἔλε-
γε μὲ ὕφος παρεξηγημένο...

(* **Βασίλης Ἀργυριάδης,** Ὅσο μπο-
ρεῖς, Μικρὸ Γερωντικὸ Πόλεων, σελ.
25-27, ἐκδόσεις «Ἐν πλῶ», Ἀθήνα
2013. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Νέα Κατηχητικὴ Σειρὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας Μέχρι στιγμῆς κυκλοφοροῦν τὰ εἰκονιζόμενα τευχίδια

1) Οἱ γυναῖκες ὀφείλουν νὰ προσέχωνται μὲ καλυμμένη τὴν κεφαλὴ, **2)** Πορεία πρὸς τὸ Πάσχα, **3)** Ἡ Ἐλεημοσύνη - Ἡ Καρδιὰ τῆς Ἀρετῆς, **4)** Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου... ἡ Ἑορτὴ τῆς Γυναίκας, **5)** «Παναγία ἡ Ἀπροσδόκητος Χαρά», **6)** Ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ἐγγυῆτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν», **7)** Ἡ Εὐλο-
γία τῶν σταφυλιῶν κατὰ τὴν Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως.

Χρυσοστομικός Ἄμβων - Περί Ἐλεημοσύνης

Ἡ δύναμις τοῦ «Κιβωτίου τῶν Φτωχῶν»*

Τὸ σπίτι μας ἄς γίνῃ Ἐκκλησία

Στὸ μέρος πού θὰ σταθῆς νὰ προσευχηθῆς, ἐκεῖ νὰ ἔχῃς καὶ τὸ ταμεῖο τῶν φτωχῶν· καὶ ὅσες φορές σταθῆς γιὰ νὰ προσευχηθῆς, πρῶτα νὰ δώσης ἐλεημοσύνη, καὶ τότε νὰ προσευχηθῆς.

Καὶ ὅπως δὲν θὰ ἤθελες νὰ προσευχηθῆς χωρὶς προηγουμένως νὰ πλύνῃς τὰ χέρια σου, ἔτσι, νὰ μὴν θέλῃς νὰ προσευχηθῆς καὶ χωρὶς ἐλεημοσύνη.

Διότι, τὸ νὰ ἀναπαύεσαι σὴν ἐλεημοσύνη, δὲν εἶναι μικρότερο ἀπὸ τὸ νὰ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι σου τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν, βέβαια, κρεμάσης τὸ Εὐαγγέλιο χωρὶς νὰ κάνῃς τίποτε, δὲν ἔχεις κανένα κέρδος· ἐνῶ ἔχοντας τὸ κιβώτιο αὐτό, ἔχεις ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου, δίνεις φτερὰ σὴν προσευχή, κάνεις τὸ σπίτι σου ἅγιο, ἀποταμιεύοντας μέσα τροφὲς γιὰ τὸν βασιλιά.

Κοντὰ στὸ κιβώτιο αὐτό, λοιπόν, ἄς εἶναι καὶ τὸ κρεββάτι σου, καὶ ἡ νύκτα θὰ εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε σατανικὴ φαντασία. Μόνον ἐκεῖ νὰ μὴν εἰσέρχεται κάτι ἀπὸ ἀδικία. Διότι πρόκειται γιὰ ἐλεημοσύνη. Καὶ ἐλεημοσύνη, πού προέρχεται ἀπὸ ἀδικία, ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ βλαστήσῃ.

* * *

Θέλετε νὰ σᾶς πῶ καὶ γιὰ τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ δίνετε, γιὰ νὰ σᾶς κάνω πιὸ εὐκόλη τὴν προσφορά;

Ὁ χειροτέχνης, ὅπως ὁ ὑποδηματοποιὸς ἢ αὐτὸς πού κατεργάζεται δέρματα ἢ σιδηρουργὸς ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος τεχνίτης, ὅταν πούλῃσῃ κάτι ἀπὸ ὅσα ἔκανε μὲ τὴν τέχνη του, ἄς δῖνῃ σὰν τιμὴ στὸν Θεὸ τὴν ἀπαρχὴ ἀπὸ τὰ ἔσοδα, ἄς καταβάλλῃ ἐδῶ, καὶ ἓνα μικρὸ μέρος ἄς τὸ δῖνῃ σὰν μερίδιο στὸν Θεό. Δὲν ζητῶ, βέβαια, κάτι τὸ ὑπερβολικόν, ἀλλὰ τόσο ὅσο οἱ πνευματικὰ νήπιοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, πού ἦταν καὶ γεμάτοι ἀπὸ ἀμέτρητες κακίες· τόσο ἄς δίνουμε ἑμεῖς, πού προσδοκᾶμε τὸν Οὐρανόν.

Αὐτὰ τὰ λέω ὄχι σὰν νόμο, οὔτε ἐμποδίζοντας τὸ περισσότερο, ἀλλὰ ζητῶ νὰ μὴν καταθέτῃ κανεὶς λιγότερο ἀπὸ τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ τὰ

ἔσοδά του. Αὐτὸν τὸν νόμο ἄς τηροῦν καὶ αὐτοὶ πού ἔχουν ἀγροὺς καὶ εἰσοδήματα. Αὐτὸν καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι πού συγκεντρώνουν τὰ κέρδη τους μὲ τιμιότητα. Διότι, γι' αὐτοὺς πού παίρνουν τόκους δὲν κάνω λόγο, οὔτε γιὰ τοὺς στρατιῶτες ἐκείνους πού χρησιμοποιοῦν τὴν δύναμί τους γιὰ νὰ ἐκβιάζουν ἄλλους καὶ ἐμπορεύονται τὶς ξένες συμφορές. Διότι, ὁ Θεὸς τίποτε δὲν θέλει νὰ δεχθῆ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ λέγω σ' αὐτοὺς πού συγκεντρώνουν τὰ χρήματά τους μὲ τίμιους κόπους.

Διότι, ἂν καθιερώσουμε μία τέτοια συνήθεια, ἢ συνείδησίς μας θὰ μᾶς ἐνοχλῆ, ἂν ποτὲ ἐγκαταλείψουμε τὸν νόμο αὐτόν, καὶ τὸ πράγμα δὲν θὰ μᾶς φανῆ βαρὺ καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε καὶ στὰ μεγαλύτερα μέτρα. Καὶ ἀφοῦ μάθουμε νὰ περιφρονοῦμε τὰ χρήματα καὶ βγάλουμε ἐντελῶς τὴν ρίζα τῶν κακῶν, θὰ ζήσουμε μὲ ἐλευθερίαν τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ μας ἐδῶ καὶ θὰ ἐπιτύχουμε καὶ τὴν μέλλουσα ζωὴ, τὴν ὁποία εὐχομαί ὅλοι μας νὰ ἐπιτύχουμε μὲ τὴν χάρι καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ...

* * *

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τὸ σπίτι τοῦ καθενὸς ἄς γίνῃ Ἐκκλησία, ὅπου θὰ βρίσκεται τὸ ἀπόθεμα τῶν ἱερῶν αὐτῶν χρημάτων. Καὶ πράγματι, τὰ θησαυροφυλάκια πού ὑπάρχουν ἐδῶ, ἀποτελοῦν σύμβολο αὐτῶν.

Ὅπου ὑπάρχουν χρήματα γιὰ τοὺς φτωχοὺς, στὸ μέρος αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ πλησιάσουν οἱ δαίμονες. Καὶ τὰ χρήματα, πού συγκεντρώνονται γιὰ τοὺς φτωχοὺς, προστατεύουν τὸ σπίτι περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ δόρυ καὶ ἀπὸ τὴν ἀσπίδα καὶ ἀπὸ τὰ ὅπλα καὶ ἀπὸ τὴν σωματικὴ δύναμι καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν.

(*) Ε.Π.Ε. 18Α, 732-738. PG 61, 373-374. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἡ Ἐλεημοσύνη - Ἡ καρδιά τῆς ἀρετῆς, Χρυσοστομικός Ἄμβων Δ', Ἔκδοσις: Συνοδία Σπυριδωνοῦ Ἱερομονάχου, Νέα Σκῆπη Ἁγίου Ὁρους, σελ. 178-179, 258. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ **Ἐλλειψη ὑπομονῆς καὶ ἐλπίδας**

«Θεέ μου, πάρε με!» *

**Ἡ φιλάνθρωπία τοῦ Ἀγγέλου μας
καὶ τῆς Θεοτόκου**

Πόσοι ἄνθρωποι σὲ δύσκολες στιγμὲς δὲν τὸ λένε! **Ο**ἱ περισσότεροι ὅμως δὲν γνωρίζουν ὅτι εἶναι ἁμαρτία κι ὅτι ἀποτελεῖ ἔλλειψη ὑπομονῆς κι ἐλπίδας στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ!

Τὸ ἀκόλουθο ὅμως περιστατικό, τὸ βεβαιώνει ξεκάθαρα. **Τ**ὸ διηγήθηκε μὲ πολλὴ ταπείνωση καὶ συναίσθηση ἑνὸς σεβαστοῦ Ἱερέως, ὁ ὁποῖος ἔχει πνευματικὰ παιδιά καὶ στὴν ἐπαρχία καὶ στὴν Ἀθήνα.

* * *

«Ἐγώ, ἀφ' ὅτου ἔγινα Ἱερέας, μὲ κυνήγησε ἢ συκοφαντία (τὸ σύγχρονο μαρτύριο). Πότε μὲ τὸν ἕναν τρόπο, πότε μὲ τὸν ἄλλον, μὲ πίκραιναν καὶ μὲ καταρράκωναν πολλοί, μὲ ψευδεῖς κατηγορίες. Αὐτὸ γινόταν ἐπανειλημμένα. Τόσο πόνεσα καὶ τόσο κουράστηκα, πού λύγισα κι ἀρκετὲς φορὲς εἶπα: “Θεέ μου, πάρε με!”. Καὶ τελικά, μὲ πῆρε!...».

Ἄλλοι τὸν ἄκουγαν ἔμειναν κατάπληκτοι νὰ τὸν κοιτοῦν, σκεπτόμενοι πόση ἐνοχὴ ἔχουν ὅσοι κατηγοροῦν, ιδίως τοὺς ἱερωμένους... **Π**όση ἁμαρτία συσσωρεύουν στὴν ψυχὴ τους, ιδίως ὅταν σπρώχνουν σὲ ἀπελπισία τὶς ψυχὲς πού κατηγοροῦν! **Ἄ**ς καὶ τοὺς ἐξουσιοδότησε ὁ Θεὸς νὰ κρίνουν τὸν κόσμο...

Ἄλλοι σεμνὸς Κληρικὸς συνέχισε τὴν ἀφήγησή του, λέγοντας:

«Ἐπαθα ἀνακοπὴ καρδιάς. Μοῦ συνέβη στὴν Ἀθήνα. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ βρισκόμουν ἐν μέσῳ γνωρίμων καὶ πνευματικῶν τέκνων μου. Ἀμέσως μὲ μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ οἱ γιατροὶ προσπάθησαν πολὺ νὰ ξεκινήσουν τὴν καρδιά, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα. Στὸ τέλος εἶπαν: “Δὲν γίνεται τίποτα μὲ τὸν παππούλη· πάρτε τον στὸ νεκροτομεῖο!”.

Ἐγὼ τώρα, καὶ τί δὲν ἔζησα τὶς ἔξι αὐτὲς ὥρες πού ἤμουν νεκρός! **Κατ' ἀρχάς, ἐνιωθα τὸν Ἄγγελό μου νὰ μὲ συντροφεύη καὶ νὰ μὲ περιβάλλη προστατευτικὰ σὲ μίᾳ πορείᾳ, πού στὴν ἀρχὴ ἦταν κάπως δύσκολη, ἀλλὰ ἀμέσως μετὰ ἀνοδική, πρὸς ἕνα θεσπέσιο, γλυκύτατο φῶς.**

Κατὰ τὴν διαδρομὴ, πολλὰ πονηρὰ πνεύματα φώναζαν ἐπιθετικὰ καὶ μὲ κατηγοροῦσαν.

Μία ἀπὸ τὶς κατηγορίες ἦταν ἡ ἐξῆς:

- Ποῦ τὸν πᾶς; Αὐτός; Ἦταν φιλοχρήματος.

Ἐνῶ εἶχε ὑποσχεθεῖ ἀκτημοσύνη, εἶχε χρήματα δικά του...!

Ἄγιος Ἄγγελος ὅμως τοὺς ἀπέκρουε κι ἔλεγε:

- Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια! Τὰ χρήματα πού εἶχε ἦταν τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ τὰ διαχειριζόταν.

Τελικὰ φθάσαμε σ' ἕνα μέρος πού φαινόταν νὰ εἶναι σύνορο δύο περιοχῶν. Ἐκεῖ ἄκουσα τὸν ἐξῆς **διάλογο πού ἔκανε ὁ Ἄγγελός μου μὲ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.** Ἄκουσα μάλιστα καὶ τὴν γλυκύτατη, ἀλλὰ κάπως αὐστηρὴ φωνὴ Τῆς.

Ἄγγελός μου ἔλεγε:

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, νὰ ὀδηγήσω τὸν παππούλη στὴν Βασιλεία τοῦ Υἱοῦ Σου;

Ἐκείνη ἀπάντησε:

- Ὅχι! Γιατί ἔχει κάνει μίᾳ σοβαρὴ ἁμαρτία.

- Τί ἁμαρτία, Δέσποινά μου; Ὁ παππούλης ἦταν καλός, **ἄρχισε νὰ μὲ ὑπερασπίζη, ἐνῶ ἐνιωθα τὰ δάκρμά του νὰ πέφτουν ζεστὰ πάνω στὸν τράχηλό μου!...** ἔχτισε Μοναστήρι, βοήθησε ψυχὲς νὰ σωθοῦν...

- Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ Θεοτόκος. **Ἄ**λλὰ, **δὲν ἔκανε ὑπομονὴ στὸν ἀγῶνα πού εἶχε, κι ἔλεγε στὸν Υἱό μου “Πάρε με” καὶ “πάρε με”.**

Ἄοιπὸν, πῆγαινε τὸν πίσω, νὰ τελειώση μὲ ὑπομονὴ τὸν ἀγῶνα του καὶ μετὰ θὰ εἰσέλθῃ στὴν Βασιλεία τοῦ Υἱοῦ μου.

Καθὼς γυρίζαμε μὲ τὸν ἅγιο Ἄγγελο, εἶδα τὸν Παράδεισο καὶ τὴν Κόλαση. **Ἀ**ὐτὰ πού γράφουν τὰ βιβλία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀλήθεια! Τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!...

Ἄλλοι φθάσαμε στὸ νοσοκομεῖο, μὲ ἀποστροφή μῆκα στὸ νεκρὸ παγωμένο σῶμα μου.

Ἐκανα ὀκτὼ ὥρες γιὰ νὰ κινήσω τὶς πρῶτες κλειδώσεις τῶν δαχτύλων τῶν χεριῶν μου! **Ἄ**π' τὸ παίξιμο τῶν βλεφάρων μου ἀντιλήφθηκε τὴν νεκρανάστασή μου πρῶτη ἡ ἀδελφὴ μου, κι ἀναστατώθηκε ὅλο τὸ νοσοκομεῖο.

Σιγὰ-σιγὰ συνήλθα, κι **ἀπὸ τότε προσέχω καὶ κάνω ὑπομονὴ ἀδιαμαρτύρητα σὲ ὅ,τι ἐπιτρέπει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Π**ρέπει νὰ κερδίσουμε τὸν Παράδεισο, **ἀδελφοί μου, πρέπει μὲ τὴν ὑπομονὴ μας νὰ κερδίσουμε τὴν ψυχὴ μας!...».**

* * *

Ἀὐτὰ εἶπε ὁ παππούλης καὶ μὲ τὰ τελευταῖα λόγια ἢ φωνὴ του κόπηκε ἀπ' τὴν συγκίνηση...

(*) Μηνύματα ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ, ἔκδοσις Ἱεράς Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας, Δωρίδα 2005, σελ. 81-82. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Η δύναμις τῆς Πίστεως,
τῶν Μυστηρίων καὶ τῆς Προσευχῆς

Ὁ δαιμονικὸς χαρακτήρας τῆς παθολογικῆς ἀγάπης*

«Ἐγὼ τὶς ἐσκότῳσα...»

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, κάποια γυναίκα εἶχε παθολογικὴ ἀγάπη στὸν μοναχογιό της.

Μεγάλωσε ὁ γιὸς της, σπούδασε κι ἔγινε ἕνας ἐξαιρετικὸς Δάσκαλος. **Σ**τὸ σχολεῖο γνωρίσθηκε μὲ μιὰ πολὺ

καλὴ συνάδελφο, τὴν ὁποία καὶ παντρεύτηκε. **Δ**υστυχῶς, πάνω στὸν χρό-
νο, ἡ γυναίκα του πέθανε.

Μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια, ξανανυμφεύεται ὁ γιὸς της, ἀλλὰ κι αὐτὴ ὕστερα ἀπὸ μιὰ παράξενη ἀσθένεια πέθανε, ὅταν μάλιστα ἦταν ἔγκυος στὸν ὄγδοο μῆνα. **Ὁ** γιὸς της κόντεψε νὰ τρελλαθῆ. **Ἐ**κεῖνα τὰ χρόνια καὶ στὴν κωμόπολι πού ζοῦσαν ἦταν δύσκολο νὰ γίνῃ νεκροψία γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου.

Πέρασαν τρία-τέσσερα χρόνια καὶ ξαναπαντρεύεται ὁ ἐν λόγω νέος γιὰ τρίτη φορά. **Ὡ**ς γυναίκα πῆρε μιὰ κοπέλα, ἡ ὁποία ἐκτὸς ἀπὸ ἀριστη χριστιανικὴ ἀγωγή, διέθετε ὀξύνοια καὶ βαθεῖα κρίσι. **Ἡ** διεισδυτικότητά της τὴν ἔκανε γρήγορα νὰ διακρίνῃ τὴν ἀπέχθεια καὶ τὸ μῖσος πού εἶχε ἡ πεθερὰ ἀπέναντί της. **Δ**υστυχῶς, συγκατοικοῦσαν, λόγω τοῦ ὅτι ὁ πεθερὸς της ἤδη εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια.

Ἔτσι λοιπόν, ἄρχισε ἡ νεαρὰ σύζυγος νὰ προσεύχεται δυὸ καὶ τρεῖς ὥρες κάθε βράδυ, μὲ βασικὸ αἶτημα νὰ φωτισθῆ ἡ πεθερὰ της καὶ νὰ ἔλθῃ σὲ μετάνοια. **Μ**ὲ ἐκπληξί ὅμως διαπίστωνε

ὅτι μετὰ τὸ τέλος τῆς κάθε προσευχῆς της ἔκανε πάντα ἐμετό.

Ἐνα καλοκαιριάτικο μεσημέρι, ἡ πεθερὰ της εἶχε ξαπλώσει γιὰ τὸν ἀπογευματινὸ ὕπνο. **Ἡ** νύφη, περνώντας ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ δωμάτιο, τὴν εἶδε ξεσκέπαστη καὶ μὲ πολλὴ προθυμία καὶ καλωσύνη πῆγε καὶ τὴν σκέπασε. **•** Τὴν ἄκουσε ὅμως νὰ παραμιλᾷ καὶ αὐτὰ πού ἔλεγε τὴν ἔκαμαν νὰ ἀνατριχιάσῃ καὶ νὰ φοβηθῆ πολὺ...

Παρὰ ταῦτα, συνέχισε νὰ προσεύχεται, μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε ἀποτέλεσμα: Μετὰ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς της, ἔκανε πάντοτε ἐμετό.

Δὲν πέρασε χρόνος, καὶ ἡ πεθερὰ της τρελλάθηκε. **•** Πρὶν τὴν ὀδηγήσουν σὲ κάποια ψυχιατρικὴ κλινικὴ, ὁ γιὸς της καὶ ἡ νύφη της παρεκάλεσαν τὸν Ἱερέα τῆς Ἐνορίας τους νὰ τῆς διαβάσῃ κάποια εὐχή.

Καὶ ἀκοῦστε τί περίπου ὠμολογοῦσε μέσα στὴν παραφροσύνη της.

- **Ἐγὼ τὶς ἐσκότῳσα τὶς ἄλλες δυὸ, καὶ τὴν Ἑλένη καὶ τὴν Εὐδοξία, γιατί μου κλέψανε τὸν γιό μου! Αὐτὴ ὅμως δὲν πέθανε! Δὲν πέθανε! Δὲν πέθανε!...**

Κι αὐτὸ τὸ «δὲν πέθανε», τὸ ἐπανελάμβανε πολλὲς φορές.

Τότε, τόσο ὁ Ἱερέας ὅσο καὶ ὁ γιὸς μὲ τὴν νύφη της, πού ἦσαν παρόντες, μὲ φρίκη διεπίστωσαν γιατί ἡ νύφη ἔκανε ἐμετό: **Ἡ πεθερὰ εἶχε δηλητηριάσει τὶς δύο προηγούμενες νύφες.**

Ὁμως, ἡ ζωντανὴ Πίστις τῆς τρίτης νύφης, μαζί μὲ τὴν συμμετοχὴ της **στὰ σωστικὰ Μυστήρια** τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν **θερμὴ της Προσευχῆς**, ἐξουδετέρωσε τὴ μοχθηρία τῆς δύστυχης πεθερᾶς της, ἡ κατάληξις τῆς ὁποίας ἦταν νὰ πεθάνῃ σ' αὐτὴ τὴν ἄθλια κατάστασι στὸ ψυχιατρεῖο τῆς Θεσσαλονίκης...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς, σελ. 123-124, ἔκδοσις Β', Πειραιᾶς 2013. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Δύο ἑγγαμες γυναῖκες στὸν κόσμo
ὑπερέβησαν στὴν ἀρετὴ τὸν Μέγα Μακάριο!

Ὁ Θεὸς χαρίζει τὸ Πνεῦμα καὶ τὸ Ἔλεός Του σὲ ὅσους ἔχουν καλὴ προαίρεση*

Κάποτε, στὴν ὥρα τῆς προσευχῆς στὸ κελί του, ὁ Μέγας Μακάριος ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἄνωθεν, νὰ τοῦ λέγει:

- **Μακάριε**, πρέπει νὰ ξέρεις, πὼς, παρὰ τὶς προσευχῆς καὶ τὴν ἀσκησή σου, **δὲν ἔφτασες ἀκόμη στὰ μέτρα τῆς ἀρετῆς ποὺ ἔχουν ἀνέβει ἐκεῖνες οἱ δυὸ γυναῖκες, στὴν τάδε πολιτεία...**

Τὸ πρῶτὸ ὁ Γέροντας σηκώθηκε, ἄρπασε τὸ ξόλινο ραβδί του καὶ πήρε τὸν δρόμο γιὰ τὴν πολιτεία ἐκεῖνη. Ὅταν ἔφτασε, ρώτησε κ' ἔμαθε ποῦ μένουν ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες, καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τους.

Βγήκε λοιπόν, ἡ μιὰ γυναῖκα καὶ τὸν ὑποδέχτηκε στὸ σπίτι, μὲ πολὺ χαρούμενο πρόσωπο. Ὅσπου νὰ καθήσει ὁ Γέροντας νὰ πάρει μιὰ ἀνάσα, ἦρθε καὶ ἡ ἄλλη.

Τότε τὶς κάλεσε καὶ τὶς δυὸ κοντά του, καὶ μόλις κάθησαν τοὺς λέγει:

- **Ἔκαμα** ὅλο τοῦτο τὸν δρόμο, καὶ ὑπέμεινα τόση κούραση, ὥσπου ἀπὸ τὴν ἔρημο νὰ φτάσω ἴσαμ' ἐδῶ. **Σᾶς παρακαλῶ**, λοιπόν, νὰ μοῦ πῆτε **ποιὰ εἶναι ἡ πνευματικὴ σας ἐργασία καὶ οἱ ἀρετὲς ποὺ ἀγωνίζεστε ν' ἀσκεῖτε.**

Ἐκεῖνες ἀπαντοῦν, μὲ πολλὴ ἀπλότητα:

- **Πίστεφέ** μας, ἅγιο Γέροντα, πὼς δὲν μένουμε ἔξω ἀπὸ τὰ κρεβάτια τῶν συζύγων μας· **ποιὰ ἐργασία πνευματικὴ, λοιπόν, περιμένεις ἀπὸ μᾶς;**

Ὅμως, ὁ Γέροντας τοὺς ἔβαλε μετάνοια καὶ τὶς παρακάλεσε νὰ τοῦ φανερώσουν τὴν ἀρετὴ τους.

Βλέποντας τότε τὴν πολλὴν ὑπομονή του, εἶπαν στὸν ἅγιο Γέροντα:

- **Ἐμεῖς** εἴμαστε ξένες γιὰ τοῦτο τὸν κόσμo, κ' ἔτυχε νὰ παντρευτοῦμε συζύγους ποὺ ἦταν ἀδέρφια κατὰ σάρκα. • **Ἀπὸ** τότε ποὺ ζοῦμε σὲ τοῦτο τὸ σπίτι μὲ τοὺς ἄνδρες μας, **δὲν θυμούμαστε νὰ χουμε μαλώσει ποτὲ μετὰξὺ μας, οὔτε νὰ ποῦμε ἀσχημὴ κουβέντα**

ἢ μιὰ στὴν ἄλλη. • **Πάντα** μας ζοῦμε, ὅλα τὰ χρόνια, μὲ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια, ἀγαπημένες. • **Κάποτε** μᾶς ἦρθε ἕνας περίεργος λογισμὸς: νὰ ἐγκαταλείψουμε τοὺς ἄντρες μας καὶ νὰ πᾶμε σ' ἕνα γυναικεῖο Μοναστήρι νὰ ζήσουμε. **Κάναμε** ἀγῶνα, καὶ παρακαλέσαμε πολὺ τοὺς ἄντρες μας νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ φύγουμε· μὰ δὲν τὰ καταφέραμε νὰ τοὺς πείσουμε. • **Ἔτσι**, καθὼς δὲν πετόχαμε ἀπὸ τὸν σκοπὸ μας, κάναμε μιὰ συμφωνία οἱ δυὸ μας μὲ τὸν Θεό: **νὰ μὴ βγεῖ ποτὲ πιά ἀπ' τὸ στόμα μας κανένας κοσμικὸς λόγος, ἀδιαφόρετος.**

Ἀκούγοντας τοῦτα τὰ λόγια ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Γέροντας, ἐθαύμασε καὶ εἶπε:

- **Ἀληθινὰ**, δὲν παίξει κανένα ρόλο τὸ ν' ἀκολουθεῖ κανεὶς τὸν παρθενικὸ βίo ἢ τὸν ἑγγαμο, τὸ νὰ ναι Μοναχὸς ἢ κοσμικὸς, γιὰ νὰ τοῦ χαρίσει ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα Του καὶ τὸ Ἔλεός Του· **ἐκεῖνο ποὺ μονάχα ζητάει ἀπὸ μᾶς εἶναι ἡ προαίρεση.**

Ὁ Γέροντας οἰκοδομήθηκε πνευματικὰ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀρετὴ τους κ' ἐπέστρεψε στὸ κελλί του, στὴν ἔρημο, δοξάζοντας τὸν Θεό.

(*) Π.Β. Πάσχο, Γυναῖκες τῆς Ἐρήμου, Μικρὸ Γεροντικὸ Γ', σελ. 18-19, ἔκδ. «Ἀκρίτας», Ἀθήνα 2007, Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἦς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, στὴν καθημερινή λατρευτική μας ζωή, κάνουμε χρήση μερικῶν ἀντικειμένων, ὅπως εἶναι τὸ Κερί, τὸ Λιβάνι, τὸ Καντήλι, τὸ Πρόσφορο, τὸ Ἀντίδωρο, ὁ Σταυρὸς ἢ μετέχουμε σὲ ἱεροπραξίες, ὅπως εἶναι ἡ Ἀρτοκλασία, τὰ Μνημόσυνα, τὰ Μυστήρια κ.ἄ.

Ὅμως, ἐνῶ τὰ ζοῦμε καὶ τὰ χρησιμοποιοῦμε, ἀγνοοῦμε τὴν σημασία καὶ τὴν χρήση τους.

Τὸ Ἄγνὸ Κερί *

Ὁ συμβολισμὸς

Τὸ ἄγνὸ καὶ μαλακὸ κερί συμβολίζει τὸ εὐπλαστο τῆς ψυχῆς μας. • Ὅπως τὸ κερί λειώνει ἀθόρυβα καὶ φωτίζει, ἔτσι καὶ ἐμεῖς, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, θὰ πρέπει νὰ «λειώνουμε» μέχρι τελευταίας πνοῆς, θυσιαζόμενοι γιὰ τὸν πλησίον μας. • Νὰ φωτίζουμε καὶ νὰ εὐεργετοῦμε τοὺς γύρω μας ἀθόρυβα καὶ χωρὶς ἐπίδειξη, γιὰ χάρη τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας.

Τὸ κερί ποὺ βρίσκεται στὸ παγκάρι τοῦ Ναοῦ, συμβολίζει ἀκόμη τὸν «νεκρὸ» ἐαυτὸ μας. • Ὅταν τὸ βάζουμε ὄρθιο καὶ ἀναμμένο πάνω στὸ μανουάλι, σύμβολο τοῦ Ἀναστημένου Ἰησοῦ, ὁμολογοῦμε καὶ τὴν ἰδική μας ἀνάσταση. • Ἐνῶ κάποτε ἤμασταν πνευματικὰ «νεκροί», ὁ Χριστὸς μᾶς ἀνέστησε καὶ γίναμε φῶτα Χριστοῦ: «Ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ» (Εφεσ. β' 5).

Μὲ τὰ κεριά στὴν Κηδεῖα, στὰ Μνημόσυνα καὶ στὰ Κόλλυβα, ὁμολογοῦμε τὴν πίστη μας στὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν μας.

Μὲ τὴν καθαρὴ λαμπάδα ποὺ κρατᾶμε τὸ Πάσχα, ὁμολογοῦμε καὶ τὴν ἰδική μας «ἐν Χριστῷ» ἀνάσταση. • Οἱ ἄπιστοι, οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ἀμετανόητοι δὲν ὠφελοῦνται ἀπὸ μιὰ τέτοια ὁμολογία, γιατί εἶναι πνευματικὰ νεκροί.

Μὲ τὴν ἀναμμένη λαμπάδα στὸ Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος, ὁμολογοῦμε τὴν πνευματικὴ ἀνάσταση τοῦ βαπτιζομένου. • Τάφηκε μαζί μὲ τὸν Χριστὸ μέσα στὴν κολυμβήθρα καὶ ἀναστήθηκε μαζί Του.

Μὲ τὶς ἀναμμένες λαμπάδες στὸ Μυστήριο τοῦ Γάμου, ὁμολογοῦμε ὅτι ὅπως φωτίζουν οἱ καθαρὲς λαμπάδες, ἔτσι καὶ ἐμεῖς, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, θὰ σταθοῦμε φωτεινὰ παραδείγματα τῶν παιδιῶν μας καὶ δὲν θὰ προδώσουμε τὴν τιμιότητα τοῦ Γάμου μας.

Καθαρὸ κερί ἢ παραφίνη;

Ὁ Θεὸς ζητᾷ νὰ τοῦ προσφέρουμε τὰ πιὸ ἄγνά καὶ καθαρὰ. • Ἐτσι καὶ τὸ κερί ἢ ἡ λαμπάδα πρέπει νὰ εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ **καθαρὸ μελισσοκέρι**. • Δυστυχῶς, ἡ ἐμπορευματοποίηση τῶν πάντων εἶχε ἐπίδραση καὶ στὴν κατασκευὴ τοῦ κεριοῦ. • Ἄς φροντίζουμε κατὰ τὸ δυνατόν νὰ χρησιμοποιοῦμε **καθαρὸ κερί** στὸ σπίτι μας. • Ἀλλά, καὶ οἱ Ἱερεῖς νὰ ἔχουν στὸ παγκάρι τοῦ Ναοῦ καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν στὸ Ἱερὸ Βῆμα **ἄγνὸ κερί**.

Τὸ ἀνάμμα πολλῶν κεριῶν φέρνει καλύτερα ἀποτελέσματα;

Ἡ **συνήθεια** νὰ ἀνάβουμε πολλὰ κεριά εἶναι μιὰ **λανθασμένη νοοτροπία** καὶ δημιουργεῖ συχνὰ προβλήματα. • Ἐνα ἢ δύο κεριά εἶναι ὑπὲρ ἀρκετὰ γιὰ τοὺς ζωντανοὺς καὶ τὶς ψυχές. • Ὅταν τὰ ἀνάβουμε μὲ πολλὴ εὐλάβεια, προσευχόμενοι μπορούμε νὰ λέμε:

«Χριστέ μου, Σὺ εἶσαι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου. Βοήθησέ με, ὥστε καὶ ἡ ζωὴ μου νὰ λειώνει ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μου καὶ νὰ φωτίζει σὰν τὸ ταπεινὸ φῶς αὐτοῦ τοῦ κεριοῦ».

Ἡ πιὸ ἀπλᾶ:

«Κύριε, φώτιζε ὅλα τὰ ἀδέλφια μου καὶ τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συγχώρησε τὶς ψυχές τῶν κεκοιμημένων ἀδελφῶν μου».

Ἄς προσέξουμε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας, γιατί ὅσα κεριά καὶ λαμπάδες μέχρι τὸ ἀνάστημά μας κ' ἂν ἀνάψουμε, δὲν μᾶς σώζουν, ἂν δὲν ζοῦμε μὲ Μετάνοια, μὲ Ἐξομολόγηση, μὲ Προσευχὴ, μὲ τὴν Θεῖα Κοινωνία.

(*) Πρεσβυτέρου Γεωργίου Α. Καλποῦζου, Συμβουλευτικὸ Ἐγχειρίδιο Ὁρθοδόξου Λατρευτικῆς Ζωῆς (Αὐτονόητα, ἀλλὰ τόσο ἀγνωστα θέματα), ἐκδόσεις «Φωτοδότες», σελ. 8-10, Ἀθήνα 2008. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

